

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/55/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200616
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200616.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: MAJEX, s.r.o., Volgogradská 13, Prešov, IČO: 36 505 102, zastúpeného BENČÍK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, s.r.o., Františkánske námestie 4, Prešov, IČO: 36 860 441, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/214982/2013 zo dňa 06. mája 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/27/2013 - 91 zo dňa 06. marca 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/27/2013 - 91 zo dňa 6. marca 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/214982/2013 zo dňa 06.05.2013, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný daňový výmer Daňového úradu Prešov č. 9700401/5/56247/2013/Lich zo dňa 07.01.2013 o znížení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2011 zo sumy 40 832,64 € na sumu 29,64 €.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom. Žalobca si v zdaňovacom období jún 2011 uplatnil odpočítanie dane vo výške 40 803,00 € na základe faktúr č. 2011088 zo dňa 03.06.2011, č. 2011092 zo dňa 13.06.2011, č. 2011096 zo dňa 22.06.2011 a č. 2011102 zo dňa 29.06.2011 za dodávku dlažby od dodávateľa S&J PRESSBURG plus, s.r.o., Bratislava. Správca dane u žalobcu v súlade s ustanovením § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe

daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o správe daní“) hodnotením dôkazov podľa vlastnej úvahy, a to každého dôkazu jednotlivo a všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti s prihliadnutím všetkého, čo v priebehu výkonu daňovej kontroly vyšlo najavo, neuznal nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr vystavených dodávateľom S&J PRESSBURG plus, s.r.o. Krajský súd sa stotožnil so závermi dokazovania vykonaného na základe tuzemského i medzinárodného šetrenia správcu dane, z ktorého vyplynulo, že k zdaniteľnému plneniu (dodaniu tovaru) nedošlo, pretože sa nepreukázala reálna existencia a dodanie tovaru. Rozsiahle dokazovanie vykonané správcou dane v danom prípade spochybnilo, že s deklarovaným tovarom sa reálne obchodovalo v obchodných reťazcoch popísaných v odôvodnení rozhodnutia žalovaného; pričom bola spochybnená i samotná reálna existencia predmetných tovarov. Skutočnosť, že označenie tovaru na faktúrach je v súlade s ustanovením § 71 ods. 2 písm. f/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o DPH“), ešte neznamená, že deklarované zdaniteľné obchody sa aj reálne uskutočnili. Správca dane vyzýval daňový subjekt na splnenie si povinností v zmysle zák. o správe daní, avšak vypočutie žiadnej konkrétnej osoby ako svedka daňový subjekt nenavrhol. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného vo vzťahu k námietkam daňového subjektu týkajúcich sa výňatku z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011, nakoľko uvedený rozsudok vychádzal z odlišného skutkového stavu, a to že dodávka tovaru sa nepochybne uskutočnila, čo v tomto konaní nebolo daňovým subjektom preukázané. Reálnosť dodania dlažby deklarovaným dodávateľom bola spochybnená v takom rozsahu, že správca dane oprávnene požadoval od kontrolovaného daňového subjektu dôkazy, či dlažba bola dodaná dodávateľom S&J PRESSBURG plus, s.r.o., čo žalobca nepreukázal.

K namietanej nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia pre nedostatočne zistený skutkový stav krajský súd uviedol, že žalobca ako dôkaz reálneho dodania tovaru predložil faktúry, dodacie listy, príjmové doklady, žiadne iné relevantné dôkazy preukazujúce materiálnu podstatu veci, t.j. reálne dodanie tovaru nepredložil. Skutočná existencia tovaru sa nepotvrdila. Skutočnosť, že faktúra mala požadované náležitosti ešte neznamená, že údaje v nej uvedené odrážajú aj materiálne, reálne naplnenie písomnej informácie. Podpornými dokladmi, na základe ktorých sa dá preveriť, či skutočne došlo k zdaniteľnému obchodu, t.j. dodaniu tovaru tak, ako je uvedené na faktúre, slúžia ďalšie doklady (napr. zmluvy, dodacie listy, doklady o preprave a.p.). V danom prípade žalobca (ale aj jeho dodávatelia, príp. ich dodávatelia), predkladali listinné doklady, ktorými dôvodili, že k dodaniu tovaru došlo, ale šetrením správcu dane (tuzemské a zahraničné dožiadania) sa tvrdenie žalobcu, že pokiaľ je to uvedené na faktúrach, tak tovar bol dodaný, nepotvrdilo. Nebolo preukázané, že tovar skutočne existoval a bol dodaný. Bolo nesporné, že žalobkyňa dodala tovar spoločnosti EUROCOO, a.s. Praha, ale nepreukázala, že dodala dovar od spoločnosti S&J PRESSEBERG plus, s.r.o.

Krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu, že správca dane ho v priebehu daňovej kontroly nevyzval na odstránenie nejasností, podanie vysvetlení a vôbec nevypočul žiadneho svedka. Napriek opakovaným výzvam správcu dane na predloženie dôkazov týkajúcich sa preverovaných zdaniteľných obchodov, z ktorých si odpočet dane uplatnil, na zdokladovanie použitia preverovaného tovaru a zdokumentovania pohybu tovaru na sklade skladovou evidenciou, preukázanie, kto zabezpečoval prepravu tovaru, kto sa za dodávateľa a odberateľa zúčastňoval odovzdávania a preberania tovaru, aké režijné náklady vznikli, žalobca žiaden dôkaz nepredložil a nenavrhol vypočutie žiadnej osoby ako svedka. Požadované dôkazy nemožno považovať za dôkazy nad rozsah dôkazných možností žalobcu.

Rovnako za nedôvodnú krajský súd považoval námietku žalobcu, že v danom prípade sa dôkazy vykonávali zo všeobecných poznatkov daňového úradu, čo je v rozpore s § 29 ods. 4 zák. o správe daní. Správca dane mal právo za účelom zistenia rozhodujúcich skutočností pre správne určenie daňovej povinnosti vykonať aj iné dôkazy, ako sú uvedené v § 29 ods. 4 zák. o správe daní. Dôkazy, získané pri daňových kontrolách spoločností obchodujúcich s komoditou prírodný kameň a boli získané v súlade so zák. správe daní a informácia o tom, že cena dlažby na preverovaných faktúrach je niekoľkonásobne vyššia v porovnaní s cenou za obdobnú granitovú dlažbu, ktorú správca dane zistil z internetu, zo

stránok a cenníkov obchodníkov predávajúcich dlažbu, vyhodnotil podľa § 2 ods. 3 zák. o správe daní v súvislosti s ďalšími dôkazmi získanými v rámci daňovej kontroly. Tieto dôkazy neboli rozhodujúcimi. Rozhodujúcou pre vznik práva na odpočítanie dane bola skutočnosť, či preverovaný dlažbu dodal práve platiteľ dane S&J PRESSBURG plus, s.r.o. Základným predpokladom vzniku práva na odpočítanie dane u príjemcu tovaru je podľa § 49 ods. 1 zák. o DPH skutočnosť, že vznikla daňová povinnosť dodávateľovi tovaru. Ak teda u dodávateľa žalobcu ako platiteľa dane, spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o., nedošlo k vzniku daňovej povinnosti (§ 19 ods. 1 zák. o DPH), nemohlo potom vzniknúť ani žalobcovi právo na odpočítanie dane a možnosť odpočítať daň z preverovaného tovaru (§ 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zák. o DPH).

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že zdaniteľný obchod bol na základe dôkazov vykonaných v daňovom konaní podporený 4 dôkazmi. Skutočnosť, že žalobca uskutočnil prepravu tovaru do Českej republiky, čo potvrdila aj česká finančná správa, nepreukazuje, že bol prepravený konkrétne tovar nakúpený od dodávateľa S&J PRESSBURG plus, s.r.o.; v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. V § 49 zák. o DPH sú prísne stanovené podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane a nepostačuje iba preukázať, že tovar existuje a bol prepravený, ale je potrebné preukázať, že bol dodaný konkrétnym platiteľom dane. Žalovaný sa v preskúmvanom rozhodnutí vysporiadal dostatočne s dôkazmi znejúcimi v prospech žalobcu. Uvedené dôkazy vyhodnocoval v súvislosti s ďalšími dôkazmi podľa § 2 ods. 3 zák. o správe daní.

Vo vzťahu k odpovedi Daňového úradu Bratislava I na dožiadanie správcu dane v zmysle zák. o správe daní, krajský súd dospel k záveru, že túto nemožno považovať za sprievodný list. Zo zistení dožiadaného správcu dane vyplýva, že S&J PRESSBURG plus, s.r.o. pri ústnych pojednávaniach potvrdila, že vyhotovila preverované faktúry, opísala spôsob, ako vyberá tovar, spôsob prepravy, avšak reálny pôvod tovaru (granitové dosky, mramorové dosky), jeho špecifikáciu, originalitu nepreukázala.

K žalobnej námietke, že žalovaný porušil § 15 ods. 5 písm. e/ zák. o správe daní, keď o ústnych pojednávaniach so splnomocnenou zástupkyňou S&J PRESSBURG plus, s.r.o. F. A. vopred v neupovedomil žalobcu, krajský súd uviedol, že bolo povinnosťou daňových orgánov informovať žalobcu o jej výsluchu. Nakoľko však táto výpoveď bola v prospech žalobcu, bolo by neúčelné pre túto procesnú vadu zrušovať preskúmvané rozhodnutie. Touto procesnou vadou nedošlo k zásahu subjektívnych práv žalobcu. Krajský súd uvedené vyhodnotil ako formálny nedostatok, pričom sa nestotožnil s názorom žalovaného, že pokiaľ táto osoba nebola správcom dane ustanovená za svedka, nebol povinný o ústnych pojednávaniach žalobcu upovedomiť.

V prejednávanej veci bola dodržaná aj požiadavka proporcionality (primeranosti) zásahov správcu dane. Správca dane pri výkone daňovej kontroly postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zák. o správe daní, využil len také prostriedky, ktoré mu umožňuje zákon a vykonal daňovú kontrolu v zákonnej lehote podľa § 15 ods. 17 zák. o správe daní.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd napadnuté správne rozhodnutie zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a zaviazá ho k náhrade trov konania, alternatívne zruší rozsudok Krajského súdu v Prešove a vec mu vráti na ďalšie konanie.

V podstate opakujúc obsah žaloby uviedol, že správca dane počas výkonu daňovej kontroly nevykonal priamo k jeho zdaniteľným plneniam ani jeden úkon, ktorý by bolo možné považovať za úkon súvisiaci s dokazovaním. Vykonal len 4 administratívne úkony, ktorými dožiadal iného správcu dane v Slovenskej republike a v Českej republike, a tieto úkony možno považovať iba za sekundárne úkony súvisiace s dokazovaním. Správca dane v priebehu výkonu daňovej kontroly nevypočul žiadneho svedka. Písomnú výzvu, na základe ktorej mal predložiť ďalšie dôkazy a doklady, ktorými by potvrdil, ako prebiehala výroba dlažby v spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o., od koho nakúpil tovar na výrobu dlažby a

ďalšie okolnosti, žalobca považoval za prekročenie jeho dôkaznej povinnosti, keďže týmito informáciami, podkladmi a dôkazmi disponoval správca dane už v čase zaslania výzvy. Spoločnosť S&J PRESSBERG plus, s.r.o. poskytla správcovi dane všetky daňové a účtovné doklady súvisiace s komoditou dlažby od nákupu tovaru - granitové a mramorové dosky, cez výrobu až po predaj hotového výrobku - mramorovej a granitovej dlažby a predložila aj iné doklady a dôkazy, a to zmluvy o využívaní skladových priestorov.

Žalobca vytýkal správcovi dane, že hoci v rámci výkonu daňovej kontroly kontroloval len jeden dodávateľsko-odberateľský mechanizmus S&J PRESSBERG plus, s.r.o. Bratislava - MAJEX, s.r.o. Prešov - EUROCOO, a.s. Praha, daňová kontrola trvala 16 mesiacov, pričom bola aj prerušená z dôvodu medzinárodnej výmeny daňových informácií. Pokiaľ žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že cena dotknutých tovarov bola niekoľkonásobne vyššia v porovnaní s cenou za obdobnú granitovú dlažbu, pričom ako dôkaz uviedol zdroj Internet, žalobca sa s takýmto abstraktné vykonaným dôkazom nemal možnosť v rámci výkonu daňovej kontroly konfrontovať, pretože žalovaný neuviedol odkaz na konkrétny webový link alebo internetovú stránku. Poukázal nato, že v danom prípade, ako to vyplýva aj z rozhodnutia žalovaného sa dôkazy vykonávali „zo všeobecných poznatkov daňového úradu“, čo je v rozpore s § 29 ods. 4 zák. o správe daní. Všeobecné poznatky získané daňovým úradom mali povahu informačno-technických prostriedkov a ako také boli v daňovom konaní nepoužiteľné. Z toho dôvodu považoval žalobca napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, diskriminačné a nepreskúmateľné pre nedostatočne zistený skutkový stav daňovej veci.

Žalobca za nelogickú a nevierohodnú považoval argumentáciu žalovaného, pokiaľ nespochybnil existenciu ani export tovaru do Českej republiky, avšak spochybnil nadobudnutie tovaru od slovenského dodávateľa. Žalobca nemal žiaden dôvod nenakúpiť dlažbu od slovenského dodávateľa, keď ju dodal českému odberateľovi. Ak dlažba bola vyvezená, musela reálne existovať. Zdaniteľný obchod bol na základe dôkazov vykonaných v daňovom konaní podporený 4 dôkazmi znejúcimi v prospech žalobcu, ktoré žalovaný v napadnutom rozhodnutí len marginálne spomenul bez toho, aby sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia kvalifikovane vysporiadal. Správca dane ako dôkaz „vyprodukoval“ sprievodný list Daňového úradu Bratislava I, v ktorom bol vyjadrený subjektívny názor zamestnancov správcu dane, že dodávateľ S&J PRESSBERG plus, s.r.o. granitové dosky a mramorové dosky nespracoval a následne dlažbu žalobcovi ako odberateľovi nedodal. Sprievodný list Daňového úradu Bratislava I nie je dôkazným prostriedkom, ani pomôckou v rámci výkonu daňovej kontroly. Ak dodávateľ potvrdil dodanie tovaru na dvoch ústnych pojednávaniach a predložil komplexné účtovné doklady za celý polrok 2011, nemohli daňoví úradníci tento dôkaz vyhodnotiť v neprospech kontrolovaného daňového subjektu. Žalovaný porušil § 29 ods. 2 a 4 zák. o správe daní, pretože nedbal o čo najúplnejšie zistenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej povinnosti a získal dôkaz v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Žalobca tiež poukázal na to, že správca dane ho vopred neoboznámil s výsluchom svedka pred Daňovým úradom Bratislava I pri dvoch ústnych pojednávaniach so splnomocnenou zástupkyňou spoločnosti S&J PRESSBERG plus, s.r.o. dňa 03.11.2011 a dňa 10.11.2011. Týmto postupom porušil § 15 ods. 5 písm. e/ zák. o správe daní. Krajský súd rovnako dospel k záveru, že správca dane bol povinný upovedomiť žalobcu o ústnych pojednávaniach. Žalobca, na rozdiel od krajského súdu, mal za to, že týmto postupom bolo zasiahnuté do jeho subjektívnych práv, nakoľko rešpektovanie práva dávať svedkom otázky pri ústnom pojednávaní je *conditio sine qua non* daňového konania, ktorú nemožno bagatelizovať. Žalobca by sa na plánovanom výsluchu svedka zúčastnil a mal by možnosť konfrontovať svoje tvrdenia s odpoveďami svedkyne.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že dôkazy, ktoré správca dane získal pri daňových kontrolách spoločností obchodujúcich s komoditou prírodný kameň, boli získané v súlade so zák. o správe daní. Informácia o tom, že cena dlažby je niekoľkonásobne vyššia v porovnaní s cenou za obdobnú granitovú dlažbu získal správca dane

z internetu, zo stránok a cenníkov obchodníkov predávajúcich dlažbu a vyhodnotil ho v súlade s § 2 ods. 3 zák. o správe daní, pričom tento dôkaz nebol rozhodujúcim dôkazom. Žalovaný zdôraznil, že odpoveď Daňového úradu Bratislava I na dožiadanie nie je možné považovať za sprievodný list, ale ako vyplýva z jeho obsahu za zistenia dožiadaného správcu dane, ktoré je možné použiť v zmysle § 29 ods. 4 zák. o správe daní.

Vo vzťahu k uskutočneniu ústnych pojednávaní so splnomocnenou zástupkyňou spoločnosti S&J PRESSBERG plus, s.r.o. dňa 03.11.2011 a dňa 10.11.2011 žalovaný uviedol, že tieto pojednávania boli vykonané za účelom predloženia dokladov dodávateľa, pri ktorých boli splnomocnenej zástupkyňi dodávateľa položené otázky týkajúce sa preverovaných zdaniteľných obchodov. Pokiaľ správca dane neustanovil za svedka splnomocnenú zástupkyňu dodávateľa, teda nevyužil dôkazný prostriedok svedeckú výpoveď, nepostupoval nezákonne a nedošlo k porušeniu § 15 ods. 5 písm. e/ zák. o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22.10.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zák. o správe daní v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určaniu dane správcou dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Podľa § 2 ods. 3 zák. o správe daní, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zák. o správe daní, pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 7 ods. 1 zák. o správe daní, každý je povinný vypovedať na účely správy dane ako svedok o dôležitých okolnostiach, ak sú mu známe; musí vypovedať pravdivo a nič nesmie zamlčať. Výpoveď môže byť podaná písomne alebo ústne. Správca dane môže svedkovi uložiť povinnosť, aby sa dostavil osobne a vypovedal ako svedok.

Podľa § 15 ods. 5 zák. o správe daní, daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 29 ods. 1, 2 zák. o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Oni boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zák. o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zák. o správe daní, daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zák. o DPH, právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zák. o DPH, platiteľ môže odpočítat od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítat daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/214982/2013 zo dňa 06.05.2013, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov č. 9700401/5/56247/2013/Lich zo dňa 07.01.2013, ktorým správca dane znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie jún 2011 zo sumy 40 832,64 € na sumu 29,64 €.

Odvolací súd zaoberajúc sa námietkami vznesenými v podanom odvolaní a po ich vyhodnotení vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré

vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považoval právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné dospieť záveru o nesprávnosti právneho záveru krajského súdu. Krajský súd sa dostatočným a náležitým spôsobom vysporiadal s obsahom žaloby, pričom s jeho právnym posúdením veci sa stotožnil aj odvolací súd. Správne orgány vykonali vo veci dostatočné dokazovanie, čo je zrejmé z pripojeného administratívneho spisu, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že k zdaniteľnému plneniu (dodaniu tovaru) nedošlo, pretože sa nepreukázala reálna existencia a dodanie tovaru. Rozsiahle dokazovanie vykonané správcom dane v danom prípade spochybnilo, že s deklarovaným tovarom sa reálne obchodovalo v obchodných reťazcoch popísaných v odôvodnení rozhodnutia žalovaného; pričom bola spochybnená i samotná reálna existencia predmetných tovarov. Žalobca nepreukázal, že tovar, ktorý bol vyvezený do ČR mu bol dodaný práve dodávateľom, ktorý mu vystavil daňové doklady.

Pokiaľ žalobca namietal porušenie procesných práv postupom dožiadaného daňového úradu, keď žalobca nebol upovedomený o výsluchu svedkyne na ústnych pojednávaniach dňa 03.11.2011 a 10.11.2011 odvolací súd vo vzťahu k týmto úkonom dospel k záveru, že táto je nedôvodná.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní č. 600/322/249027/2011/Stan zo dňa 03.11.2011 spísanej Daňovým úradom Bratislava I vyplýva, že p. F. A. sa na daňový úrad dostavila ako splnomocnená zástupkyňa spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o., pričom len odovzdala písomné stanovisko konateľa spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o.; na otázky položené správcom dane neodpovedala, k týmto uviedla, že konateľ spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o. predloží rovnako písomné stanovisko. Toto písomné stanovisko doručila splnomocnená zástupkyňa Daňovému úradu Bratislava I dňa 10.11.2011, o ktorom úkone daňový úrad spísal zápisnicu o ústnom pojednávaní č. 600/322/254560/2011/Stan.

Žalobca sa s obsahom písomných vyjadrení oboznámil pri nahliadnutí do spisu dňa 20.12.2011 (zápisnica o ústnom pojednávaní č. 724/320/86473/2011/Lich), na ktorom úkone požiadal aj o vyhotovenie fotokópií zápisníc o ústnych pojednávaniach zo dňa 03.11.2011 a 10.11.2011, ktorej požiadavke správca dane vyhovel. Žalobca sa k obsahu vyjadrení konateľa spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o. v priebehu daňovej kontroly žiadnym spôsobom nevyjadril, ani takýto postup správcu dane nenamietal.

Z uvedeného je zrejmé, že p. F. A. nevystupovala v pozícii svedka, svedecká výpoveď, ktorú získal dožiadaný daňový úrad bola podaná konateľom spoločnosti S&J PRESSBURG plus, s.r.o. písomne, ktorý postup umožňuje § 7 ods. 1 zák. o správe daní, a preto nemohlo byť porušené právo daňového subjektu - žalobcu klásť svedkom otázky na ústnom pojednávaní.

Vo vzťahu k povahe „sprievodnému listu“ dožiadaného Daňového úradu Bratislava I najvyšší súd s poukazom na § 29 ods. 4 zák. o správe daní zdôrazňuje, že zák. o správe daní dôkazné prostriedky nevymenúva taxatívne (použitý výraz „najmä“ v cit. ust.), možno použiť, za predpokladu zachovania zákonnosti všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti. Navyiac obsahom odpovede dožiadaného daňového úradu nie sú „subjektívne názory zamestnancov správcu dane“ ako namietal žalobca, ale skutočnosti známe daňovému orgánu z jeho činnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom krajského súdu a nepovažujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň

poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.